[1]धार्यम्,	धार्यम्,	दिधीर्ष्यम्,	देध्रीय्यम्;
ईषद्धरः-दुर्धरः-सुधरः;		—	—
[2]ध्रियमाणः,	धार्यमाणः,	दिधीर्ष्यमाणः,	देध्रीय्यमाणः;
धारः,	धारः,	दिधीर्षः,	देध्रीयः;
धर्तुम्,	धारयितुम्,	दिधीर्षितुम्,	देध्रीयितुम्;
[3]धारा-धृतिः,	धारणा,	दिधीर्षा,	देध्रीया;
धरणम्,	धारणम्,	दिधीर्षणम्,	देध्रीयणम्;
धृत्वा,	धारयित्वा,	दिधीर्षित्वा,	देध्रीयित्वा;
प्रधृत्य,	प्रधार्य,	प्रदिधीर्ष्य,	प्रदेध्रीय्य;
धारम् २, धृत्वा २,	धारम् २, धारयित्वा २,	दिधीर्षम् २, दिधीर्षित्वा २,	देध्रीयम् २; देध्रीयित्वा २.

(914) "धृङ् अवस्थाने" (VI-तुदादिः-1412. अक. अनि. आत्म.)

किरादिः। 'धारणे च' इति द्रुमे।

'ध्रियते स्यादवस्थाने धृङोऽवध्वंसने पुनः।
धरते धारणेऽर्थे तु धरते धरतीत्युभे॥' (श्लो. 29) इति देवः।

धारकः-रिका, धारकः-रिका, [4]दिधरिषकः-षिका, देध्रीयकः-यिका; इत्यादीनि सर्वाण्यपि रूपाणि भौवादिकधरतिवत् (913) ऊह्यानि। [5]पुरन्ध्री[A],

---

1. 'ऋहलोः—' (3-1-124) इति ण्यत्प्रत्ययः।
2. 'रिङ् शयग्लिङ्क्षु' (7-4-28) इति रिङादेशे रूपम्।
3. 'धारा प्रपाते' (ग. सू. 3-3-103) इति भिदादिपाठात् अङि, 'ऋदृशोऽङि गुणः' (7-4-16) इति गुणः। निपातनाद् दीर्घः। अन्यत्र धृतिः। असिधारा इत्यादिषु प्रपातसाम्यात् लक्षणया प्रयोगः।
4. अस्य धातोः किरादित्वात् 'किरश्च पञ्चभ्यः' (7-2-75) इति सनि इडागमो भवति। द्वित्वादिकम्। एवं सन्नन्ते सर्वत्र ज्ञेयम्।
5. पुरं धारयतीत्यर्थे 'संज्ञायां भृ—' (3-2-46) इति खचि, पृषोदरादित्वात् उपधालोपे साधुः। स्त्रियाम्, गौरादित्वात् ङीष्।

A. 'ह्रीणां नवोढां जगतोऽभिनन्द्यां तां पर्यगृह्णन् मुदिताः पुरन्ध्रयः॥' वा.वि. 1.60.